

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta ve věci žalobce: **Z. R.**, zastoupeného JUDr. Michalem Hruškou, advokátem se sídlem v Trutnově, Svatojánské nám. 47, proti žalovanému: **ředitel Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje**, se sídlem v Hradci Králové, Ulrichovo náměstí 810, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ve věcech služebního poměru ze dne 24. dubna 2012, číslo: ŘŘ-141/2012, t a k t o :

- I. **Rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje ve věcech služebního poměru ze dne 24. dubna 2012, číslo: ŘŘ-141/2012, se z r u š u j e a věc se tomuto správnímu orgánu v r a c í k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je p o v i n e n zaplatit žalobci do osmi dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku na náhradě nákladů řízení částku 14.180,-- Kč do rukou JUDr. Michala Hrušky, advokáta se sídlem v Trutnově, Svatojánské nám. 47.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 24. dubna 2012, číslo: ŘŘ-141/2012, žalovaný zamítl žalobcovo odvolání proti rozhodnutí ředitele Policie České republiky, okresního ředitelství Trutnov ze dne 28. února 2007, č. OŘTU-86/2007, a toto potvrdil. Tímto prvoinstančním rozhodnutím byl zamítnut návrh žalobce na obnovu řízení podle § 192 odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, v platném znění (dále jen „nový služební zákon“), a to ve věci rozhodnutí o jeho propuštění ze služebního poměru příslušníka Policie České republiky podle § 106 odst. 1 písm. d) a § 108 odst. 3 zákona č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie České republiky, v platném znění (dále jen „starý služební zákon“). To vycházelo z premisy, že propuštění žalobce ze služebního poměru (rozhodnutím ředitele Policie České republiky, okresního ředitelství Trutnov ze dne 16. 8. 2006, číslo: OŘTU-574/2006) nezáviselo na posouzení předběžné otázky, o níž bylo následně příslušným orgánem rozhodnuto jinak, konkrétně na tom, zda byl či nebyl žalobce uznán vinným ze spáchání za vinu mu kladenému trestného činu. Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného ze dne 24. dubna 2012, číslo: ŘŘ-141/2012, včas podanou žalobou, kterou odůvodnil v podstatě následujícím způsobem.

I. Obsah žaloby

Žalobce předně konstatoval, že dne 5. 2. 2007 podal u Policie České republiky (dále jen „PČR“), okresního ředitelství Trutnov, návrh (datovaný dnem 30. 1. 2007) na přezkoumání a zrušení rozhodnutí ředitele PČR, okresního ředitelství Trutnov, ve věcech služebního poměru ze dne 16. 8. 2006, na základě kterého byl žalobce k tomuto dni byl propuštěn ze služebního poměru příslušníka PČR. Odůvodnil jej tím, že byl propuštěn proto, že se dopustil zavrženíhodného jednání, které má znaky trestného činu a je způsobilé ohrozit dobrou pověst policie. Správní orgán tedy jako předběžnou otázku posuzoval to, zda jednání žalobce mělo či nemělo znaky trestného činu, a uzavřel, že znaky trestné činu jednání mělo. Příslušný státní zástupce však v řízení vedeném proti žalobci pod sp. zn. 1 SZN 1431/2006-8 uzavřel, že jednání znaky trestného činu nemělo a věc postoupil k vyřízení přestupkové komisi Městského úřadu Trutnov.

Po pravomocném skončení řízení tedy vyšlo najevo, že jednání, na základě něhož byl propuštěn ze služebního poměru, nemělo znaky trestného činu. Z toho žalobce dovozoval, že jsou dány mimořádně závažné okolnosti odůvodňující zrušení pravomocného rozhodnutí o jeho propuštění ze služebního poměru podle ustanovení § 135 odst. 1 starého služebního zákona či odůvodňující povolení obnovy řízení podle ustanovení § 192 odst. 1 písm. b) nového služebního zákona.

Návrh byl posouzen příslušným služebním funkcionářem jako návrh na povolení obnovy řízení a byl zamítnut s tím, že ze spisového materiálu Okresního státního zastupitelství v Hradci Králové je patrné, že o skutku žalobce bylo rozhodováno pouze z hlediska materiálního znaku trestného činu, tj. z hlediska stupně

nebezpečnosti činu pro společnost. Naplnění formálního znaku trestného činu podle názoru služebního funkcionáře nebylo zpochybněno, a proto bylo propuštění ze služebního poměru oprávněné. Žalobce tento názor nesdílel, a proto se proti tomuto rozhodnutí odvolal. V odvolání poukazoval v podstatě na to, že ustanovení § 106 odst. 1 písm. d) starého služebního zákona, na základě něhož byl propuštěn ze služebního poměru, nerozlišuje materiální či formální stránku trestného činu, a proto že je nepochybně nutné je vykládat tak, že oba tyto znaky trestného činu musí být naplněny současně. Jestliže jeden z těchto znaků chybí, o trestný čin se nejedná.

O odvolání žalobce rozhodl žalovaný poprvé rozhodnutím ze dne 21. 5. 2007, č.j.: 779/2007, tak, že je zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil, a to prakticky ze stejných důvodů. Rovněž totiž vycházel z toho, že pojem „znaky trestného činu“, uváděný v příslušném ustanovení služebního zákona o důvodech propuštění ze služebního poměru, je třeba vykládat tak, že služební zákon má na mysli pouze formální znak trestného činu, nikoli materiální znak trestného činu, tj. nebezpečnost činu pro společnost. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce správní žalobu, o níž Krajský soud v Hradci Králové rozhodl rozsudkem ze dne 31. 10. 2007, č.j. 30 Ca 88/2007-27, tak, že rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V tomto rozhodnutí Krajský soud v Hradci Králové dospěl k závěru, že o předběžné otázce bylo příslušným orgánem rozhodnuto jinak a podmínky k obnově řízení dle § 192 odst. 1 písm. b) služebního zákona tak byly dány. Tento svůj právní názor Krajský soud v Hradci Králové označil jako závazný pro další průběh řízení.

Žalovaný se však závazným právním názorem Krajského soudu v Hradci Králové neřídil a o odvolání žalobce znovu rozhodl rozhodnutím ze dne 25. 3. 2008 číslo 138 tak, že vyhověl odvolání žalobce proti rozhodnutí ředitele PČR okresního ředitelství Trutnov, ve věcech služebního poměru ze dne 28. 2. 2007 číslo: OŘTU-86/2007, a napadené rozhodnutí zrušil. Dne 28. 11. 2008 pak tentýž orgán rozhodnutím č.j. PVC-2037/ČJ-KR-2007, rozhodnutí uvedené v předchozí větě doplnil o výrok o zastavení řízení. V těchto rozhodnutích dospěl žalovaný k názoru, že podání žalobce ze dne 30. 1. 2007 nelze považovat za návrh na povolení obnovy řízení, ale za návrh na přezkoumání rozhodnutí. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce další správní žalobu, o níž Krajský soud v Hradci Králové rozhodl rozsudkem ze dne 25. 8. 2009, č.j. 30 Ca 19/2009-24, tak, že rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V tomto rozhodnutí Krajský soud v Hradci Králové opět dospěl k závěru, že o předběžné otázce bylo příslušným orgánem rozhodnuto jinak a podmínky k obnově řízení dle § 192 odst. 1 písm. b) nového služebního zákona tak byly dány. Tento právní názor byl závazný pro další průběh řízení. Uvedený rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové byl sice zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 3. 2010, č.j. 3 Ads 112/2009-53, ale Nejvyšší správní soud v něm zkoumal pouze otázku včasnosti podané žaloby. Názor na charakter původního návrhu (zejména posouzení zda byly dány podmínky pro obnovu řízení) zůstal nedotčen. Zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 3. 2008, číslo: 138, poté žalobce dosáhl cestou návrhu na přezkoumání pravomocného rozhodnutí, kterému vyhověl ministr vnitra svým rozhodnutím ze dne 29. 8. 2011, č. 225/2011. Po jeho vydání byl žalovaný znovu povinen rozhodnout o odvolání žalobce proti rozhodnutí ředitele PČR okresního ředitelství Trutnov, ve věcech služebního poměru, ze dne 28.

2. 2007, číslo: OŘTU-86/2007.

Žalovaný tak učinil svým rozhodnutím ze dne 24. 4. 2012, číslo: ŘŘ-141/2012, kterým znovu zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí ředitele PČR, okresního ředitelství Trutnov, ve věcech služebního poměru ze dne 28. 2. 2007, číslo: OŘTU-86/2007, a napadené rozhodnutí potvrdil. Právě toto rozhodnutí žalovaného je předmětem podané správní žaloby. Žalovaný v něm dospěl k závěru, že rozhodnutí služebního funkcionáře ze dne 16. 8. 2006, číslo: OŘTU-574/2006, nezáviselo na posouzení předběžné otázky, o níž bylo příslušným orgánem rozhodnuto jinak, a proto že podmínky pro povolení řízení nebyly dány. Argumentací žalovaného žalobce nepovažuje za správnou především proto, že Krajský soud v Hradci Králové již dvakrát vyslovil závazný právní názor, že o předběžné otázce bylo příslušným orgánem rozhodnuto jinak a podmínky k obnově řízení dle § 192 odst. 1 písm. b) nového služebního zákona tak byly dány. K tomu žalobce dodal, že žalovaný postupoval protiprávně, když se odchýlil od již dvakrát vysloveného závazného právního názoru.

Pokud pak žalovaný v rozhodnutí poukazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2010, č.j. 6 Ads 169/2009-140, jde podle žalobce o odkaz nepřipadný, protože se v něm řešila zcela jiná situace, kdy stěžovatel zpochybňoval vůbec možnost správního orgánu posuzovat naplnění znaků trestného činu. Tuto možnost žalobce nepochybně, tvrdí však, že pokud se v pozdějším řízení prokázalo, že jednání propuštěného nenaplnilo všechny znaky trestného činu, je dán důvod pro povolení obnovy řízení. Závěrem zdůraznil, že k tomu, aby policista mohl být ze služebního poměru propuštěn, musí jeho jednání mj. naplňovat i všechny znaky trestného činu. Před vydáním rozhodnutí se tedy služební funkcionář musel touto otázkou zabývat jako otázkou předběžnou. V daném případě si služební funkcionář tuto otázku jako předběžnou nepochybně posoudil a dovodil, že jednání naplňuje znaky trestného činu. Protože bylo později o této otázce rozhodnuto příslušným orgánem jinak, je dán důvod pro povolení obnovy řízení.

Vzhledem k výše uvedenému žalobce navrhoval, aby krajský soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

II. Vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný se vyjádřil k žalobě podáním ze dne 11. 6. 2012. V něm v podstatě setrval na stěžejním závěru, z něhož žalované rozhodnutí vychází, a to, že rozhodnutí o propuštění žalobce ze služebního poměru nezáviselo na posouzení předběžné otázky, o níž bylo příslušným orgánem rozhodnuto jinak. Přitom žalobce svůj návrh na povolení obnovy řízení odůvodňuje novou okolností, která nastala po pravomocném ukončení řízení ve věcech služebního poměru a kterou je skutečnost, že státní zástupce v trestním řízení proti němu vedeném pod sp. zn. 1 SZN 1431/2006-8 uzavřel, že stupeň společenské nebezpečnosti jeho jednání „nedosahuje trestného činu“, a věc odevzdal k vyřízení přestupkové komisi Městského úřadu v Trutnově (sp.zn. SPR-IV/77/07-To).

Důvodem rozhodnutí o propuštění bylo jednání žalobce, který se svým bratrem Jiřím navštívili dne 23. června 2006 kolem 01.00 hod. hernu „Skála“ v Horské ulici v Trutnově, kde s dalšími osobami popíjeli alkoholické nápoje. Později žalobce usnul u stolu. Při řešení této situace obsluhou herny vyvolal konflikt a při potyčce, která se nato strhla, se prohlásil za příslušníka Policie České republiky. Po příjezdu policejní výjezdové skupiny okresního ředitelství Trutnov se choval nadále nevhodně na místě veřejnosti přístupném, slovně napadal příslušníky hlídky Policie České republiky, obvodního oddělení Trutnov i členy výjezdové skupiny a v takovém jednání pokračoval i na služebně.

Z popisu chování žalobce vyplynulo, že nemá dostatek kázně, etiky a morálních zásad, potřebných k výkonu povolání příslušníka Policie České republiky, neboť na místě veřejnosti přístupném a na veřejnosti se dopustil hrubé neslušnosti a výtržnosti a urážel příslušníky Policie České republiky v době, kdy vykonávali službu, za přítomnosti jiných osob a choval se vůči nim neslušně.

Tímto jednáním žalobce byla naplněna skutková podstata porušení služební přísahy zavrženíhodným jednáním, které má znaky trestného činu (§ 202 odst. 1 trestního zákona) a je způsobilé ohrozit dobrou pověst policie ve smyslu ustanovení § 106 odst. 1 písm. d) zákona č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie České republiky, ve znění pozdějších předpisů. Jednání žalobce bylo prokázáno listinnými důkazy.

V uvedeném jednání žalobce neshledalo Okresní státní zastupitelství v Hradci Králové požadovaný stupeň společenské nebezpečnosti odůvodňující trestný čin výtržnictví dle § 202 odst. 1 trestního zákona a věc pod č. j 1 SZN 1431/2006-8 dle § 159a odst. 1 písm. a) trestního řádu dne 20. 12. 2006 odevzdalo k projednání přestupku správnímu odboru Městského úřadu Trutnov. Poté žalovaný shrnul dosavadní průběh řízení v dané věci, a to jak před policejními orgány, tak soudy. Zmínil rozhodnutí PČR, ředitele okresního ředitelství Trutnov ze dne 28. 2. 2007 č. OŘTU-86/2007, jímž byl zamítnut návrh žalobce na obnovu řízení, v němž bylo vydáno rozhodnutí o propuštění žalobce ze služebního poměru, odvolání proti němu, jakož i rozhodnutí ředitele Policie České republiky, správy Východočeského kraje ze dne 21. 5. 2007, č. 779, kterým bylo odvolání žalobce proti rozhodnutí ředitele okresního ředitelství ze dne 28. 2. 2007, č. OŘTU-86/2007, zamítnuto a toto potvrzeno. Krajský soud v Hradci Králové ale rozsudkem ze dne 31. října 2007, č.j. 30 Ca 88/2007-27, rozhodnutí ředitele Policie České republiky, správy Východočeského kraje ze dne 21. 5. 2007, č. 779, zrušil a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení s právním názorem, že *„bylo na správním orgánu, aby při rozhodování o žádosti žalovaného posoudil, zda příslušný orgán, v tomto případě Okresní státní zastupitelství v Hradci Králové, rozhodl o předběžné otázce jinak, než služební funkcionář. Správní orgány drží stanovisko, že jinak rozhodnuto nebylo. Krajský soud je přesvědčen o opaku. Není třeba podrobně rozebírat rozdílnosti skutkových podstat trestného činu výtržnictví dle § 202 tr. zákona a přestupku proti občanskému soužití dle ustanovení § 49 zákona č. 200/1990 Sb. o přestupcích. I po formální stránce jde o odlišné znaky závažného jednání, a je proto nutno uzavřít, že*

o předběžné otázce bylo příslušným orgánem rozhodnuto jinak a podmínky k obnově řízení dle § 192 odst. 1 písm. b) služebního zákona tak byly dány“.

Poté žalovaný rozhodl o odvolání žalobce proti rozhodnutí ředitele okresního ředitelství Trutnov ze dne 28. 2. 2007, č. OŘTU-86/2007, znovu, a to rozhodnutím ze dne 25. března 2008, č. 138, jímž je zrušil a řízení zastavil. Nikoliv však proto, že by shledal důvodným návrh žalobce ze dne 30. 1. 2007, coby žádost o povolení obnovy řízení podle § 192 odst. 1 písm. b) služebního zákona, neboť rozhodnutí služebního funkcionáře o propuštění žalobce ze služebního poměru dle § 106 odst. 1 písm. d) starého služebního zákona nezáviselo na posouzení předběžné otázky a důvodem propuštění ze služebního poměru rovněž nebylo spáchání trestného činu. Opravným usnesením ze dne 28. 11. 2008 č. j. PVC-2037/ČJ-KR-2007, byla provedena oprava rozhodnutí žalovaného ze dne 25. března 2008, č. 138, tak, že byl doplněn jeho výrok o slova „a řízení se zastavuje“. Obě tato „rozhodnutí“ napadl žalobce u Krajského soudu v Hradci Králové žalobou ze dne 21. 1. 2009.

Krajský soud rozsudkem ze dne 25. srpna 2009, č. j. 30 Ca 17/2009-24, zrušil pravomocné rozhodnutí žalovaného ze dne 25. března 2008, č. 138/2008, ve znění opravného rozhodnutí ze dne 28. listopadu 2008, č. j. PVC-2037/ČJ-KR-2007, a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Rozhodným pro počítání zákonné lhůty pro podání správní žaloby měl krajský soud okamžik, kdy byl žalobce v úplnosti seznámen s výrokem rozhodnutí o odvolání, tj. okamžik doručení opravného usnesení.

Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal žalovaný kasační stížnost, na jejímž základě Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 4. 3. 2010, č.j. 3 Ads 112/2009-53, rozsudek krajského soudu zrušil a žalobu proti rozhodnutí ředitele PČR, správy Východočeského kraje ze dne 25. 3. 2008, č. 138, ve znění rozhodnutí ze dne 28. 11. 2008, PVC-2037/ČJ-KR-2007, odmítl. Mimo jiné v něm uvedl, že: „*Další kasační námitky žalovaného směřovaly jednak k posouzení charakteru prvotního žalobcova podání ze dne 30. 1. 2007, jednak k meritu věci, totiž k posouzení důvodů pro obnovu řízení podle § 192 odst. 1 písm. b) služebního zákona. Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu uplatněných stížnostních bodů a po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.*“ A žalovaný pokračoval s tím, že:

„Stížnostní body Nejvyšší správní soud vypočítává v odůvodnění rozsudku takto:

- *stěžovatel nesouhlasí s názorem krajského soudu, podle něhož je opravné usnesení (č. j. PVC-2037/ČJ-KR-2007) nezákonné,*
- *další kasační námitky směřují k posouzení charakteru žalobcova podání ze dne 30.1.2007 a*
- *námitky směřující k meritu věci, totiž k posouzení důvodů pro obnovu řízení podle § 192 odst. 1 písm. b) služebního zákona.“*

Nejvyšší správní soud se tedy podle žalobce neomezil pouze na posouzení způsobu provedené opravy rozhodnutí a v souvislosti s tím na otázku včasnosti podané správní žaloby proti rozhodnutí ředitele PČR, správy Východočeského kraje ze dne 25. 3. 2008, č. 138, ve znění rozhodnutí ze dne 28. 11. 2008, PVC-2037/ČJ-KR-2007, ale provedl přezkum v rozsahu stížnostních bodů, tj. včetně posouzení charakteru podání navrhovatele ze dne 30. 1. 2007, tak i důvodů pro obnovu řízení dle § 192 odst. 1 písm. b) služebního zákona.

Dne 28. 4. 2010 podal žalobce na základě rozsudku Nejvyššího správního soudu žádost o přezkum rozhodnutí ředitele PČR, správy Východočeského kraje ze dne 25. 3. 2008, č. 138, ve znění rozhodnutí ze dne 28. 11. 2008, PVC-2037/ČJ-KR-2007, ministru vnitra. Ten je rozhodnutím ze dne 29. 8. 2011, č. j. 2037/ČJ-KR-2007, zrušil a věc vrátil žalovanému k novému rozhodnutí, tj. do stádia odvolacího řízení proti rozhodnutí PČR, ředitele okresního ředitelství Trutnov ze dne 28. 2. 2007 č. OŘTU-86/2007, jímž byla zamítnuta žádost žalobce o obnovu řízení. Žalovaný o ní rozhodl žalobou napadeným rozhodnutím.

Podle žalovaného rozhodnutí o propuštění žalobce ze služebního poměru podle § 106 odst. 1 písm. d) a § 108 odst. 3 starého služebního zákona nezáviselo na posouzení předběžné otázky, o níž bylo příslušným orgánem rozhodnuto jinak. Konstatoval, že služebním funkcionářem v prvním stupni byla skutková zjištění právně hodnocena z pohledu naplnění důvodů pro propuštění dle § 106 odst. 1 písm. d) starého služebního zákona, tj. porušení služební přísahy zavrženíhodným jednáním, kdy zavrženíhodné jednání je v citovaném ustanovení blíže definováno jako jednání mající znaky trestného činu, které je dále způsobilé ohrozit dobrou pověst policie. Zda jednání žalobce mělo „znaky trestného činu“, posuzoval služební funkcionář v souladu s ustanovením § 3 trestního zákona. Nezkoumal předběžnou otázku, zda porušením služební přísahy zavrženíhodným jednáním, se dopustil trestného činu, neboli naplnil všechny znaky trestného činu včetně materiálního znaku společenské nebezpečnosti, které je způsobilé ohrozit dobrou pověst policie.

Služební funkcionář zkoumal, zda došlo k porušení služební přísahy tím, že se dopustil zavrženíhodného jednání (jednání žalobce dne 23. června 2006 v době cca od 01.00 do 05.37 hod. v herně Skála v ulici Horské v Trutnově, před hernou a posléze v prostoru policejní služebny), zda jednání žalobce má (mělo) ve formálním smyslu znaky trestného činu (jednání vykazovalo znaky trestného činu výtržnictví podle § 202 odst. 1 trestního zákona – „Kdo se dopustí veřejně nebo na místě veřejnosti přístupném neslušnosti nebo výtržnosti zejména tím, že napadne jiného, hanobí historickou nebo kulturní památku atd.“) a zda je (bylo) způsobilé ohrozit dobrou pověst policie.

Služební funkcionář neposuzoval stupeň nebezpečnosti pro společnost, ale zda šlo o porušení služebního slibu zavrženíhodným jednáním, které má znaky trestného činu, avšak nutně nakonec nemusí být podle stupně nebezpečnosti pro společnost trestným činem, ale přestupkem nebo jiným správním deliktem. Na podporu uvedeného cituje z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 9. 2007, č. j. 4 As 58/2006-94, následující:

„správní orgán sice nemusí vyčkat rozhodnutí o tom, zda bude jednání policisty shledáno přestupkem či trestným činem (to by mohlo vést k marnému uplynutí krátké zákonem stanovené lhůty pro propuštění ze služebního poměru), ale nepochybně musí ale zjistit skutečný stav věci a pouze na základě skutečného stavu věci může policistu propustit ze služebního poměru. V takovém případě není podstatné, zda bude později rozhodnuto, že jednání policisty současně nenaplnilo skutkovou podstatu trestného činu nebo přestupku. Je-li však v trestní věci či ve věci přestupku vydáno rozhodnutí, ze kterého plyne, že nelze prokázat, že se policista dopustil jednání, pro které byl propuštěn, musí soud svým rozhodnutím odstranit rozpor mezi přezkoumávaným rozhodnutím a rozhodnutím, kterým je vázán, případně, z něhož vychází.“

Takovou námitku však žalobce v podání ze dne 30. 1. 2007, ani v posuzovaném odvolání, neuplatnil a takovému závěru nesvědčí podle žalovaného ani skutková zjištění státního zástupce, na jehož rozhodnutí v trestní věci se žalobce odkazuje.

Žalovaný má za to, že v řízení o propuštění odvolatele ze služebního poměru dle § 106 odst. 1 písm. d) starého služebního zákona a rozhodnutí v něm nezáviselo na posouzení předběžné otázky. Otázku, zda předmětné jednání má znaky trestného činu, nelze považovat za otázku předběžnou. Takovou by nepochybně byla otázka, zda jednání policisty je trestným činem, tedy má znaky trestného činu jak v rozsahu znaků formálních, tak i znaku materiálního, kdy k rozhodnutí o takové otázce je příslušný jiný orgán, tj. orgán v trestním řízení, a služební funkcionář si o ní nemůže učinit úsudek a je povinen vyčkat výsledků trestního řízení. V rozhodnutí státního zástupce v trestní věci proto žalovaný nespátřuje rozhodnutí o předběžné otázce příslušným orgánem, na jejímž posouzení by záviselo rozhodnutí služebního funkcionáře v řízení o propuštění. Je toho názoru, že nebyl naplněn zákonný důvod pro obnovu řízení dle § 192 odst. 1 písm. b) nového služebního zákona, protože v předmětném řízení o propuštění nebylo rozhodnutí služebního funkcionáře ve věci samé závislé na posouzení předběžné otázky. Služební funkcionář si nečinil předběžně úsudek o otázce, k jejímuž rozhodnutí by byl příslušný jiný orgán.

Vzhledem k tomu navrhoval žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

III. Posouzení žaloby krajským soudem

K projednání žaloby nařídil krajský soud na den 20. 9. 2013 jednání. Účastníci řízení při něm setrvali na svých dosavadních stanoviscích (viz shora). Poté krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního, zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), přičemž dospěl k následujícím zjištěním a právním závěrům.

Krajský soud se předně neztotožnil se žalovaným v tom, že by se již Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4. března 2010, č.j. 3 Ads 112/2009-53, zabýval otázkami týkajícími se *věcného posouzení důvodů pro obnovu řízení* podle § 192 odst. 1 písm. b) nového služebního zákona, jak zmiňuje ve vyjádření k žalobě.

Z odůvodnění tohoto rozsudku (viz jeho čl. 56 a 57) je totiž zřejmé, že se skutečně omezil jen na otázku včasnosti tehdy podané správní žaloby proti rozhodnutí ředitele PČR, správy Východočeského kraje ze dne 25. 3. 2008, č. 138, ve znění rozhodnutí ze dne 28. 11. 2008, PVC-2037/ČJ-KR-2007. Pokud by totiž provedl jeho přezkum v rozsahu stížních bodů, jak je vypočítává žalovaný na straně čtvrté dole svého vyjádření k žalobě, pak by své závěry o nich také rozvedl. To však neučinil, neboť toho nebylo vůbec třeba, když shledal žalobu proti rozhodnutí ředitele PČR, správy Východočeského kraje ze dne 25. 3. 2008, č. 138, opožděnou. Právě s ohledem na tuto skutečnost byly úvahy o dalších bodech kasační stížnosti bezpředmětné a Nejvyšší správní soud je také v citovaném rozsudku nepochybně z těchto důvodů nečinil. Respektive nezabýval se ani jedním z možných důvodů obnovy řízení podle § 192 odst. 1 nového služebního zákona. Na této skutečnosti nemůže nic změnit ani okolnost, že ještě před závěrem o opožděnosti žaloby vedoucím ho k rozhodnutí zmínil všechny námitky z kasační stížnosti, což je zcela standardní postup tvorby odůvodnění rozsudku. Citaci, že přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu uplatněných stížních bodů, je proto třeba vnímat tak, že tak učinil pouze částečně a zároveň v rozsahu plně dostačujícím pro rozhodnutí o kasační stížnosti.

Žalobce byl v přezkoumávané věci propuštěn ze služebního poměru z důvodu stanoveného v § 106 odst. 1 písm. d) starého služebního zákona, když ředitel PČR okresního ředitelství Trutnov shledal, že *„porušil služební přísahu tím, že se dopustil zavrženíhodného jednání, které má znaky trestného činu a je způsobilé ohrozit dobrou pověst policie“*. Po vyhodnocení skutkového stavu věci totiž dospěl k závěru, že žalobce svým jednáním naplnil skutkovou podstatu trestného činu výtržnictví podle § 202 odst. 1 tr. zákona (viz strana čtvrtá, druhý odstavec zdola rozhodnutí ředitele Policie České republiky, okresního ředitelství Trutnov ze dne 16. 8. 2006, číslo: OŘTU-574/2006). K tomuto předpokladu propuštění ze služebního poměru, jednání majícího znaky trestného činu, se pak uvedený správní orgán vrátil ještě na straně šesté citovaného rozhodnutí ve druhé větě shora, která zní: *„Výše popsáním jednáním nstržm. Z. R. byla naplněna skutková podstata porušení služební přísahy zavrženíhodným jednáním, které má znaky trestného činu a je způsobilé ohrozit dobrou pověst policie ve smyslu ustanovení § 106 odst. 1 písm. d) služebního zákona.“* Žádné další úvahy, závěry či stanoviska k uvedenému předpokladu propuštění ze služebního poměru v souvislosti se zákonem požadovanými *„znaky trestného činu“* neuvedl. Tedy vůbec nerozlišoval ani mezi formálními či materiálními znaky trestného činu, jak to činí policejní orgány zúčastněné na řízení v rámci požadované obnovy řízení, respektive v důvodech jejího nepovolení. Těmito otázkami se nezabýval ani žalovaný v rozhodnutí ze dne 13. listopadu 2006, číslo: 1406, jímž bylo žalobcovo odvolání proti rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru zamítnuto a rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu potvrzeno. Žalovaný v něm k uvedené otázce totiž pouze konstatoval, že shodně se služebním funkcionářem prvoinstančního řízení dospěl k závěru, že okolnosti případu důvodně nasvědčují tomu, že žalobcovým jednáním byla naplněna skutková podstata trestného činu výtržnictví podle § 202 odst. 1 trestního zákona a že *„bylo odvolateli prokázáno porušení služební přísahy zavrženíhodným jednáním, které má znaky trestného činu a je způsobilé ohrozit dobré jméno policie.“* Více k této otázce nezmínil.

Z uvedeného je tak zřejmé, že ani jeden z policejních orgánů řádným způsobem nepoměřil svá skutková zjištění a závěry o tom, že žalobce porušil zavrženíhodným jednáním přísahu způsobem, který byl schopný ohrozit dobrou pověst policie, se znaky trestného činu výtržnictví. Jde o procesní pochybení, které samo o sobě důvodem obnovy být sice nemůže, nicméně i tato nedostatečná úvaha, východisko, vedla k závěru, že jednání žalobce znaky trestného činu výtržnictví mělo. Tento důkaz, vzniklý na základě správního uvážení policejních orgánů, byl také stěžejním pro rozhodnutí o propuštění žalobce ze služebního poměru.

Krajský soud jistě rozumí tomu, že příslušný služební funkcionář rozhoduje o propuštění příslušníka ze služebního poměru v drtivé většině případů za situace, kdy není soudem o vině dotčeného příslušníka pravomocně rozhodnuto, tedy není postaveno najisto, zda jednání, pro které je ze služebního poměru propouštěn, je trestným činem či nikoliv. O tom, zda byl spáchán trestný čin a kdo za něj odpovídá si pak služební funkcionář nemůže učinit ani úsudek (§ 180 odst. 5 věta předposlední služebního zákona). Jen soud je totiž oprávněn rozhodnout o vině a trestu za trestné činy (čl. 40 odst. 1 Listiny základních práv a svobod). Jen v trestním řízení lze nalézt, zda se příslušník dopustil trestného činu. Výlučně v trestním řízení jsou příslušníkovi garantována všechna práva, která mu dávají dostatečný prostor pro prokázání nevinu.

Je tedy na služebním funkcionáři, aby na základě provedeného důkazního řízení v daný okamžik posoudil, do jaké míry je možno v tom kterém případě postavit najisto, zda vytýkané jednání příslušníka skutečně vykazuje znaky trestného činu. Rozhoduje totiž za situace, kdy existuje pouhé podezření na to, že jednání příslušníka trestným činem skutečně je. Že se jedná v mnoha případech o situaci nejednoznačnou, a že je proto k takovému posouzení a hodnocení nutno přistupovat ze strany služebního funkcionáře obzvlášť pečlivě a citlivě, je nasnadě. I přesto, a právě proto, však vznikají zcela logicky případy, kdy se řešení těchto předběžných otázek ze strany služebního funkcionáře ukáže být následně mylné. Třeba přitom zdůraznit, že pokud krajský soud užívá v dané věci pojmu posouzení „předběžné otázky“, tak že tím nemyslí posouzení otázky, o níž je příslušný věcně rozhodnout jiný orgán státní moci, tedy že nemá na mysli předběžnou otázku ve smyslu § 57 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (správní řád), v platném znění. V daném případě používá pojem posouzení předběžné otázky v tom smyslu, zda v projednávané věci došlo k naplnění zákonné podmínky „*jednání, které má znaky trestného činu*“. Ostatně o propuštění žalobce ze služebního poměru bylo rozhodnuto v době, kdy neprobíhalo před příslušným orgánem žádné řízení o tom, zda žalobce spáchal trestný čin nikoliv.

Policejní orgány zúčastněné na řízení došly shodně k závěru, že předmětné jednání mělo znaky trestného činu. Následně však Okresní státní zastupitelství v Hradci Králové uzavřelo, že požadovaný stupeň společenské nebezpečnosti odůvodňující trestný čin výtržnictví dle § 202 odst. 1 trestního zákona nebyl dán a věc pod č. j 1 SZN 1431/2006-8, dle § 159a odst. 1 písm. a) trestního řádu, dne 20. 12. 2006 odevzdalo k projednání jako přestupek správnímu odboru Městského úřadu Trutnov. Právě na základě této skutečnosti žalobce podal dne 5. 2. 2007 u PČR,

okresního ředitelství Trutnov, návrh (datovaný dnem 30. 1. 2007) na přezkoumání a zrušení rozhodnutí ředitele PČR, okresního ředitelství Trutnov, ve věcech služebního poměru ze dne 16. 8. 2006, číslo: OŘTU-574/2006. V něm se žalobce z uvedeného důvodu (přípis okresního zastupitelství) domáhal mimo jiné i povolení obnovy řízení s odkazem na § 192 odst. 1 písm. b) nového služebního zákona, podle něhož se řízení, které je ukončeno rozhodnutím, jež nabylo právní moci, na žádost účastníka obnoví, jestliže záviselo na posouzení předběžné otázky, o níž bylo příslušným orgánem rozhodnuto jinak. Žalovaný však této žádosti o obnovu řízení nevyhověl s tím, že rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru nezáviselo na posouzení předběžné otázky, o níž bylo příslušným orgánem rozhodnuto jinak. S tím lze sice částečně souhlasit, nicméně tímto postupem a rozhodnutím byla vyřízena žádost o obnovu řízení pouze zčásti.

Je si totiž třeba uvědomit, že orgán veřejné správy jako adresát návrhů či žádostí účastníků, o nichž má rozhodnout, není vázán jejich formální stránkou, např. označením konkrétního ustanovení zákona, o něž se opírá, nýbrž materiální podstatou věci. Stručně řečeno, domáhal-li se žalobce obnovení řízení z důvodu uvedeného v § 192 odst. 1 písm. b) nového služebního zákona s odkazem na závěr okresního státního zastupitelství, že v jeho případě trestný čin spáchán nebyl, bylo povinností žalovaného posoudit všechny v úvahu přicházející důvody obnovy řízení s tím spojené. Nikoliv jen ten, který žalobce uvedl ve své žádosti (návrhu). Tak ale žalovaný nepostupoval, neboť vůbec nezvažoval možnost obnovy řízení z důvodu uvedeného v § 192 odst. 1 písm. c) nového služebního zákona. Podle něho se řízení, které je ukončeno rozhodnutím, jež nabylo právní moci, na žádost účastníka obnoví, jestliže rozhodnutí se opírá o důkaz, o němž se zjistilo, že je nepravdivý, a tato skutečnost může mít podstatný vliv na obsah rozhodnutí.

V přezkoumávané věci bylo jednoznačně prokázáno, že úvaha o tom, že jednání žalobce mělo znaky trestného činu, byla chybná. Že došlo v tomto směru ke skutkovému omylu, že bylo vycházeno z diametrálně odlišného skutkového zjištění, slovy nového služebního zákona, že žalované rozhodnutí se opírá o důkaz, který se ukázal být nepravdivý. Tyto skutečnosti však žalovaný nevzal vůbec v úvahu a nijak se s nimi ani nevypořádal. Přitom vše nasvědčuje tomu, že v projednávané věci je dán důvod pro obnovu řízení podle ust. § 192 odst. 1 písm. c) nového služebního zákona (viz výše). Není totiž možné připustit, aby byl příslušník policie propuštěn ze služebního poměru pro skutek mající znaky trestného činu, který však podle Okresního státního zastupitelství Hradec Králové trestným činem není. Trestní řízení a řízení o propuštění příslušníka bezpečnostního sboru ze služebního poměru jsou sice dvě odlišná řízení, ale souvislosti mezi oběma řízeními jsou nepřehlédnutelné (viz zejména § 180 odst. 5 nového služebního zákona) a vyplývající právě z posouzení charakteru jednání, pro které k propuštění ze služebního poměru došlo. Opačný výklad by byl lehce zneužitelný a mohl by vést ke svévoli.

Rovněž proto krajský soud zdůrazňuje, že zákonem stanovenou podmínku „jednání, které má znaky trestného činu“ vnímá tak, že takové prokazatelně uskutečněné jednání musí naplňovat všechny znaky trestného činu (formální i materiální) ve smyslu v ten okamžik účinného trestního zákoníku, tedy že musí být

trestným činem, a současně musí být spácháno propouštěným příslušníkem. Pokud tedy bylo příslušným okresním státním zastupitelstvím rozhodnuto o tom, že se žalobce skutku, pro který byl propuštěn ze služebního poměru, nedopustil, musí mít tato skutečnost vliv na zákonnost rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru. Na takové rozhodnutí nelze nahlížet jinak, než jako na rozhodnutí nezákonné, neboť jednání, pro které byl žalobce ze služebního poměru propuštěn, nemá znaky trestného činu, a pro propuštění ze služebního poměru tak nebyly naplněny všechny zákonné podmínky vymezené ustanovením § 42 odst. 1 písm. d) služebního zákona.

Krajskému soudu proto nezbylo, než zrušit žalované rozhodnutí dle § 78 odst. 1 s. ř. s. pro nezákonnost, a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). V něm bude žalovaný dle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který krajský soud ve zrušujícím rozsudku vyslovil. Znovu tedy pečlivě posoudí rozhodné skutečnosti a z nich vyvodí odpovídající procesní závěr ohledně povolení či nepovolení obnovy řízení. Je přitom třeba zdůraznit, že procesním vyústěním obnoveného řízení nemusí být nutně rozhodnutí ve prospěch pro žalobce, protože výsledek nového řízení bude záviset na pečlivém zvážení všech podkladů, které budou hodnoceny v obnoveném řízení.

IV. Náklady řízení

Žalobce byl ve věci úspěšný, když žalované rozhodnutí bylo zrušeno, a proto má právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s.ř.s.). Jím důvodně vynaložené náklady soudního řízení spočívaly v náhradě soudního poplatku ve výši 3.000,--Kč, odměně advokáta při zastupování za dva úkony právní služby po 2.100,--Kč (převzetí a příprava zastoupení, písemné podání žaloby soudu - § 11 odst. 1 písm. a/ a c/ a § 9 odst. 3 písm.f/ ve spojení s § 7 vyhl. č. 177/1996 Sb. ve znění platném do 31. 12. 2012), a odměně za jeden úkon právní služby po 3.100,--Kč (účast při jednání krajského soudu dne 20. 9. 2013 - § 11 odst. 1 písm. g/ a § 9 odst.3 písm.f/ ve spojení s § 7 vyhl. č. 177/1996 Sb. ve znění platném od 1. 1. 2013), v náhradě hotových výdajů 900,--Kč za celkem tři úkony po 300,--Kč (§ 13 odst. 3 citované vyhlášky), v náhradě jízdného osobním vozidlem zn. Ford Fussion, RZ 4H7 2075, ve výši 640,--Kč za cestu ze sídla advokáta k procesnímu soudu a zpět a v náhradě 400,--Kč za promeškaný čas při této cestě (§ 14 odst 1 a 3 cit. vyhlášky za čtyři půlhodiny po 100,--Kč). Náhrada nákladů řízení bez daně z přidané hodnoty by tak činila celkem 12.240,--Kč. Protože je ale zástupce žalobce plátcem daně z přidané hodnoty, byla k uvedené částce připočtena podle § 57 odst. 2 s.ř.s. ještě výše této daně (21%) z odměny za zastupování a náhrad ve výši 1.940,-Kč, takže celková výše náhrady nákladů řízení činí 14.180,-Kč. Náklady řízení je žalovaný povinen zaplatit podle výroku II. tohoto rozsudku zástupci žalobce, neboť je advokátem (viz § 64 s.ř.s. a § 149 odst. 1).

Poučení :

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s.ř.s.)

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 26. září 2013

JUDr. Jan Rutsch, v. r.
předseda senátu